PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA

ЗАНЕПАД ФАБРИЧНО-ЗАВОДСЬКИХ КОМІТЕТІВ У НІМЕЧЧИНІ.

При виборах до фабрично-заводських комітетів, що відбулися на весні завважуємо дуже слабу участь робітників, відтак нехіть робітників приняти вибір на членів фабрично-заводського комітету та врешті-решт виставлення кількох виборчих ліст, хотяй в заводі працювали лишень робітники одного професійного напрямку. Причини цього становища робітників до цих комітетів хочемо зараз вияснити.

Як відомо, по застановленню воєнних акцій в листопаді 1918 р. вибрано по заводах робітничі ради, що мали усунути хаос, який спричинила німецька імперіялістична буржуазія. Вони те по змозі й зробили. Вони теж уважали за своє завдання перевести соціялістичну відбудову та не допустити до капіталістичної відбудови, бо їм вже досить було тої чотирорічної роботи капіталізму, що тільки нищила та нічого не збудувала.

Перехід від старих до нових порядків відбувся без жертв. Але соціял-демократи, що були тоді при владі, були проти революційних дій та за мирним розвитком і вони то не тільки, що унеможливили робітничим радам переведення їхніх завдань, а ще й розвязали їх.

Очевидно робітники спротивлялися цьому. Революційні робітники заступались за тим, що компромісом не мож усунути противеньств між капіталом а працею і тому вони пропаґували заступити виставлений соціяльними демократами льозунґ горожанського мира боротьбою за здобуття влади. Розвязання робітничих рад викликало акцію зі сторони робітників, що оголосили ґенеральний страйк. Уряд — соціяльних демократів — під натиском робітників, що за ніяку ціну не хотіли зречися робітничих рад, мусів дати робітникам приречення, що робітничі ради будуть законом введені в життя.

Енерґійна акція робітників у 1919 році примусила уряд робити робітникам концесії. Одначе те, що уряд дав одною рукою, відібрав він другою. У законопроєкті про фабрично-заводські комітети не забезпечено співучасти заводських комітетів у продукційному процесі. Соціяльні демократи доконали обману на робітниках. Зате члени фабрично-заводських комітетів мали помагати при експльоатації своїх товаришів. Соціял-демократичний державний канцлер у своїй програмовій промові в жовтні 1919 р. заявляє, що уряд не може признати фабрично-заводським комітетам право пана дому. Протест робітництва проти цього соціяльно-демократичний президент здушує в крові робітників. Перед райхстагом стріляють на робітників. І це поведення соціяльних демократів отворило очі фабрично-заводським комітетам та показало їм шлях, яким вони мали поступати.

Хотяй боротьба за фабрично-заводські комітети мала революційний і політичний характер, соціяльні демократи по оголошенню закона про фабрично-заводські комітети зуміли перетворити їх у економічні орґани. Тепер теж і профспілки вважали за своє завдання орґанізувати та злучити фабрично-заводські комітети. Тим самим, що реформісти здобули вплив на цей продукт революції, тим самим їх доля була вирішена. І тепер розпочинається занепад фабрично-заводських комітетів. Провідники профспілок ці прихильники опортуністичної політики, перетворили фабрично заводські комітети на орґан своєї опортуністичної економічної політики. І хотяй вони ще на першому з'їзді профспілок забавлялися в радикалів та промовляли за приняттям резолюції, що домагалася сейчас переведення соціялізації, вони за кулісами інтриґували проти цього. Вони зате приготовляли в ріжних школах робітників до соціялізації, яку відложено на святого Івана. Так то поволи фабрично-заводські комітети віддалено від революційної клясової боротьби. Всеж таки поважна часть фабрично-заводських комітетів і далі вважала за свою мету відібрати від капіталізму управу народнього господарства. Тому, що економічне становище погіршилося, вони в боротьбі за поліпшення заробітньої плати та робітних умов виставили й політичні домагання. Скоро теж розпочалася боротьба між фабрично-заводськими комітетами а профспілками, а вона повстала задля аґітації фабрично-заводських комітетів за скликанням з'їзду фабрично-заводських комітетів, що мав-би ухвалити боротьбу проти економічного саботажу підприємцями. Коли профспілки відкинули це жадання, повстав "державний виділ німецьких фабрично-заводських комітетів", що скликав цей з'їзд. За участь в цьому підприємці відтак викинули робітників. одначе профспілки їх не поперли. Вони зіґнорували цей з'їзд.

В серпні 1923 р. останній раз профспілки примушені були згодитися на жадання революційних робітників. Профспілки поперли фабрично-заводські комітети, коли ці повалили уряд Куно. Коли одначе фабрично-заводські комітети схотіли утворити новий уряд, профспілки, в порозумінню з буржуазією, заявилися за урядом коаліційним, за урядом Штреземана. Хотяй лінія Штреземана, що мала за мету скріпляти капітал на кошт робітників, скоро виявилась, соціяльні демократи і далі його попирали. Коли Штреземан при помочі повновластей, що він їх отримав і від соціяльних демократів, здусив страйк броварних і млинових робітників, і тоді ні соціяльні демократи, ні профспілки не розпочали боротьби. За уряду Штреземана робітники стратили всі здобутки, що їм дала революція; революційних робітників повикидувано з фабрик, зломлено їхню енерґію. Очевидно, капіталісти не дармували. Вони старалися позискати прихильність робітників дрібничками, прим. фінансуванням закупна харчів фабрично-заводськими комітетами. Через це профспілки залишили підприємців у спокою, тоті могли приготовлятися до боротьби з робітниками. Скоро теж, коли розпочалася економічна кріза при кінци 1923 р. скорочено працю. Очевидно невдоволені робітники домагалися від фабрично-заводських комітетів, щоб вони енерґійно виступали проти цієї агресивности підприємців. Але цьому стояла на перешкоді угодова політика профспілок, що мали чималий вплив і на фабрично-заводські комітети. Підприємці, завдяки угодовій політиці опортуністів соціяльних-демократів, були дуже сильні. Все-ж таки революційні фабрично-заводські комітети розпочали акцію проти Штреземана. В цій боротьбі побідив капітал. Екзекутива перейшла в руки війська. Ґенерал Сєкт розвязав орґанізацію революційних фабрично-заводських комітетів, що стала небезпечною для спокійного розвитку капіталізму.

Через це, що підприємці відділили з заводів революційних робітників, вибрано до фабрично-заводських комітетів реформістів, хотяй робітники не мали до них довірря. За те в великих заводах, що не підлягають крізі, наново явилися противенства між капіталом а працею. По стороні капіталу виступали теж бюрократи з профспілок. Вони стали противниками клясової боротьби. Вони загрозили кожному орґанізованому в профспілках робітникові, що кандидував на лісті революційних фабрично-заводських комітетів, викиненням з профспілок. Тим самим вони стратили право встрявати у справи фабрично-заводських комітетів. Бо ці є орґанами клясової боротьби. На це їх революційні робітники створили. Бо їхнє завдання боротьба проти капіталізму.

І. Сокира.

Берлін.

КРИК СУМЛІННЯ.

Найбільший сьогочасний польський письменник Ст. Жеромський, що в своїй поетичній ясноняві мріяв про нову Польщу, державу суспільної справедливости, господарського добробуту, національної волі, толеранції, умового й морального розквіту, що змалював повну посвяти боротьбу цілих поколінь за волю рідної країни, що піднімав крик розпуки з приводу "царського деспотизму", що з вірою в кращу будуччину малював суєтливість і беззахистність "бездомних", в останній своїй повісти "Провесна" зупинився перед своїм здійсненим ідеалом і... вдарив головою об мур.

Польща воскресла, не лише воскресла, але вже при воскресенню почала гарбати на право й ліво. Все, що говорилося робітникам про соціяльну справедливість, селянам про освіту, землю, економічний розквіт, иншим народам про волю, щастя і ин. — все те стало ..."притчею во язиціх". Польща, що "всі народи здивує"... фактично здивувала їх, але чим? Ось що оповідає герой нової повісти Жеромського:

"Вязниці переповнені арештованими. Умови, в яких перебувають вязні, дуже часто перевисшують царські тюрми... Свідчать про те голодівки, що стають частішими з року на рік... Дуже часто ті голодівки кінчаться смертю... Підчас голодівок стражники брутально бють... Признання вимушується при допомозі побоїв. Роздягненого до нага Никифора Біртничука комісар Кайдан переслухував електричною струєю... Ось такі тортути приноровлює польська поліція..."

Так суєтиться душа героя повісти Жеромського при зустрічи зі своїм обдертим ідеалом. І до нього доносяться голоси оправдання: "Є це крівава й підла метода наших ворогів, яку приноровлюємо з примусу". Але у відповідь на те виривається тільки крик: "Яка облуда! яка кривоприсяга"!

І він хотів би той свій колишній ідеал, свою розвіяну мрію оживити, дати їй якусь ідею,

"Польщі негайно потрібна велика ідея. Нехай це буде земельна реформа, творення нових промислів, яке-небудь велике діло, яким люде могли-би віддихати, як повітрям. Тут є задуха".

Більше нічого не міг видумати цей нещасний, битий сумнівами і стидом герой Жеромського. Але й цей його крик, крик зрушеного серед задушливої атмосфери сумління буде тільки голосом "вопіющого в пустині".

("Діло").

СТОРІНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ

МАСОВЕ ВІЧЕ МАЙНЕРІВ В ДРОМГЕЛЕР, АЛТА.

Після програного майнерського страйку в 18. дістрікті майнері, повернувши до роботи, зрозуміли, що страйк зістав програний завдяки т. зв. "робітничим" лідерам як теж і місцевим капіталістичним прихвостням, що ніби служили інтересам майнерів а в дійсности вислуговувалися вуглевим баронам.

Від часу закінчення війни капіталістичній клясі вдалося знизити платню робітникам в ріжних ділянках промислу завдяки махінації так званих робітничих лідерів а на ділі вірних наймитів капіталістичної кляси. Такі самі "лідери" були при своїй роботі підчас страйку майнерів в 18. дістрікті, але зневіра майнерів до тих панських наймитів була надто очевидна і тут не прийшлося їм так легко, як в инших місцевостях. Майнері стояли твердо при своїх домаганнях, не зважаючи на зрадничі заклики зароданчих панських льокаїв, щоби приняти услівя вуглевих баронів і лише фінансове вичерпання і знесилення приневолило майнерів вертати до роботи на услівях вуглевих баронів.

Від довшого часу вуглеві барони стараються переконати майнерів, що головною причиною безробіття є висока заробітня платня, яку побирають майнері і тому населення Канади не є в стані купувати достаточно вугля. Коли-б майнері приняли знижку, то збут вугля збільшився-б а тоді майнері мали-б нагоду робити стало, а не так як зараз роблять від 75 до 90 днів на рік.

Такої співають нам вуглеві барони. Цілих два минулих роки майнері в Іст Маркет вірили буржуазній пресі й не догадувалися, що ця преса їх обманює. Ось майнері вже і працюють після рецепти вуглевої компанії, значить за знижену платню, але що дістали вони? Нічого не дістали. Працюють за півдармо, не дістають навіть того, що навіть самі власники майнів зобовязалися їм платити й це зобовязання власноручно підписали.

З того приводу майнері внесли до Шермана зажалення. В зажаленню цьому говориться, що власники майнів домлять угоду, яку самі підписали. Власники майнів відказуються стягати оподаткування з членів юнії на діточий приют, що утримується коштом тутешніх робітників й на сплату довгу У.Р.Д. в цій місцевости. Власне з цього приводу рішено скликати масове віче дня 7. січня ц. р., на котре мав прибути Шерман і разом обговорити ці справи.

Але Шерман не в дурного ночував. В него зараз і хороба десь знайдеться або має десь виїхати — звичайно, щоб висмикнутися з небажаного положення, а на своє місце він висилає добре випробованого Луїсового слугу. Так і тим разом він зробив. Сам не прибув сюди на віче, але за те вислав нам Левита і Раєна. Дуже добре випробовані Луїсові слуги. Наплели вони дурниць що не міра, набрехали на комуністів, що будьто ці примусили власників майнів не продукувати вугля в той день. Коли майнері спитали його що робити, як власники майнів домлять угоду, то Боб Левит відповів, що як компанія домить угоду раз, то майнері домлять її шість разів. Бачите товариші, кого ми оплачуємо своєю керавницею. Чуєте, чию він пісеньку співає? І ще перестерігає своїх поплечників, що як не збудуться комуністів, то вони розібють юнію Ю.М.В. а тоді не буде ніякої юнії. А що члени Комуністичної Партії є членами майнерської юнії і через свою активність підчас страйку не можуть назад дістати роботи в майнах, (але через те вони і на далі є членами юнії і провадять активну працю серед майнерів), то вуглеві барони разом з Левитом намовляють майнерів, щоби ті відокремилися від одного льокалю а створили в кожній майці окремий льокаль. Тим способом вони хочуть позбутися комуністів з юнії. Цього рода робота вже зачалася і ведеться кампанія за підписами на сепаратний чартер. Якщо майнері дадуться підмовити на сепаратний чартер, то розгром юнії неминучий а неминуче заведення т. зв. "Опен Шап". Майнері попадуть в гірші умовини, чим жиють зараз.

За днем, в якому відбулося віче, Левит дуже був росплакався, що майнері втратили по три і чотири долари. В три дні пізніше всі майни вигуділи по три гудки на знак, що майна Іст Маркет вже заповнена, тож обходіться як можете. Маєте час полагоджувати свої справи аж до другої осени, навіть без наруги вуглевих баронів. Обіцяно вам сталу роботу. А як не буде тієї сталої роботи в майні, то підете на секцію. Коби тільки де знайти таку секцію. Правдоподібно майнері незадовго пошукають за тими секціями.

Робкор.

ВЧЕНІ МАЛПЮКИ.

Тепер найбільше в моді — критика більшовиків, С.Р.С.Р. і взагалі, боротьба проти нової ідеї — комунізму.

В пресі про комунізм, в церквах про комунізм, в школах про комунізм, всюди протикомуністична пропаґанда.

Видно, що ідея комунізму зростає, коли нею так всі "цікавляться".

"Наші", не хотячи остатись позаді "цивілізованих", наставляють й своїх чотири центи.

Що роблять "офіціяльні" члени суспільства, то наші й собі те саме. Треба, чи не треба, добре, чи не добре, але раз "старші" роблять, то "наші" й собі те саме.

Чисто по малпячому.

Один такий малпюк з православного табору, їздить по кольоніях й "викладає" лекції про "комунізм".

Городить, що може й ще хвалиться, що він "найліпший бесідник", і що його "ніхто не годен побити на плятформі".

В одній місцевости, я мав нагоду бути на "викладі" цего православного малпюка.

Було це в неділю по полудни. До одної хати (котру звали "народним домом"), зійшлося трохи людей й ждали на бесідника.

— А на яку тему буде говорити цей бесідник? — спитав хтось.

— "Комунізм і дуалізм".

— Не "дуалізм", а "індуалізм" — поправляє инший.

Не міг нічого розібрати.

Але ось вже є самий головний.

Голова отворяє мітинг і просить "жиби всі слухали".

— Поважані панове! Нині приїхали до нас пан... і дадуть нам трохи свого розуму і я прошу вас жибисти сиґіли тихенько і слухали слово в слово. Вони будут говорили про комунізму і... і...

— Комунізм і індівідуалізм — пояснив "лектор".

— Так, так, — потвердив голова.

Нарешті лектор.

— "Панове й пані! Мене ще ніхто не побив на плятформі й не пібє. Теорія Карла Маркса, більша як евангеліє, але вона дуже стара. Коли ми заглянемо в історію культури, то побачимо, що комунізм вже давно був. Тогди кожний чоловік мав по пятьдесять й більше жінок. Люде подивилися, що комунізм не добрий і перейшли до індівідуалізму. А нині більшовики хочуть заводити те саме. Чи ви годитеся, щоби мати по пятьдесять жінок?"

— Ні, ні!

— Я з одною не можу вийти на лад, — відозвався хтось.

"Марксова теорія каже — продовжав "лап", — що люде можуть скасувати гроші і обмінюватися товарами. А це значить так: Коли фармер хоче купити дещо в Ітона, то мусить вести з собою бика, щоби заміняти за сорочку і инше".

Між "публикою" сміх.

"Лектор" продовжав:

"Більшовики завели прогібіцію, більшовики все поруйнували і до цеї пори, ще нічого не поправили. Я перечитав цілу теорію Карла Маркса і переконався, що вона не добра. Проч з комунізмом, хай жие індівідуалізм!"

Кількох траснуло в долоні.

Голова встає і дякує.

— Декую вам жисти нам дещо розповіли про той індулізм і типер вже будемо знати.

— Пане, голова! Я маю питання до бесід...

— Я не можу відповідати на питання, бо мій потяг відходить.

— Як хочете питати, то запросіть собі бесідника до своєї галі. В нас питати не можна, — кричала якась "баба".

— Браво, браво!

"Ще не вмерла Україна".

Оце, — подумав я — мудрагель той "пан", був-би знаменитий блазень для невеличкого цирку. У більше відсталих місцевостях, він певно ще й про відьми та ворожки оповідає. Таку то науку ширять вчені малпюки.

Слухач.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Ошава, Онт.

В суботу, 24. січня ц. р. помер в Ошаві тов. Панас Біленький. Покійний був членом Робітничого Запомогового Товариства. Походив він з села Городниці, гусятинського повіту з Галичини. В старім краю лишив жінку і троє діточок. — Помер він в шпиталю, звідки тіло було перевезено до Укр. Робітничого Дому 26. січня і того дня відбувся похорон. З промовами виступали тт.: Корчак, Польний і Семенов. Хор співав похоронну пісню. З причини, що падав сніг і сильного морозу, походу на кладовище не було, а їхали автомобілями. Над могилою т. Біленького т. Корчак сказав пращальне слово.

Спи, товаришу, хай земля буде тобі пером.

Семенов.

Кожний клясово свідомий робітник повинен передплачувати і читати робітничу ґазету

The WORKER

Офіціяльний орган Комуністичної Партії Канади.

Передплата на рік виносить $2.00, на піврік $1.00.

Зашліть передплату таки ще нині!

Адреса:

THE WORKER,
Room 301, Tyrrell Bldg,
95 King St., East.
Toronto, Ont.

М. ІРЧАН. 20)

В БУРЯНАХ

Другий том спогадів з громадянської війни на Україні 1920 року.

(Продовження.)

За дві годині прибігла жінка. Очі радісно сміялися.

— Маю для тебе добру службу — кричала ще з порога. — Будеш паничиком. Робота легка... Помиєш підлоги, вичистиш чоботи, побіжиш купити дещо... А честь будеш мати, а гроші!...

І жінка хитала головою та прицмокувала язиком.

— В кого-ж воно? — спитав я і задрожав з радости.

— В шандарів...

По мені пробігла холодна дрож.

— В шандарів? Ні, ні, ні! Я не хочу... За ніщо в світі не піду...

Вона пробувала вмовляти мене, але даремно. Як-же я міг йти до жандармів, як я утік з дому? Може будуть шукати, може вони відразу пізнають?... Може... Та ні! Нехай й золоті гори, а не піду.

Побігла жінка вдруге, а я терпеливо ждав. Близько полудня повернулася і сказала, що є служба, але вже біля господарства. Я погодився і ми пішли.

В гарній-багатій хаті зустрів мене високий чоловік, з шпаковатим волоссям і грубим голосом. Досвідченим оком оглянув мене від стіп до голови, дещо роспитав і сказав:

— Що-ж? Побачимо. Залишися на 14 днів. Не подобається тобі, підеш далі... А зараз сідай, обідай і гайда до роботи.

Жінка одержала заплату за "факторство" і вийшла.

По доброму обіді привели мене до молотілки. Торохкіт машини, сміхи дівчат, накликування робітників, курява порохів, солома, полова... Все це вдарило мене в голову. Чомусь видавалося, що я такий малесенький, що сміло міг-би пролізти через молотілку і не зачіпити ані одного зубця в ній.

Дали відгортати солому. Робота легка, але для тих, що вміють. Небаром за мною залунав голосний реґіт. Я оглянувся і сором запік вогнем обличчя. Ґрупа робітників й робітниць з моїм новим господарем сміялися з моєї невмілої роботи. Ах як соромно! Мало не росплакався.

Не було ради, і мене взяли від машини поганяти коні. (Гарний наймит!)

І так кілька днів.

Ніколи не забуду, як страшно погано почував я себе підчас обіду. За довгими столами сиділи робітники й робітниці і жартували — обідали. Всі веселі, жваві, знайомі між собою. А я, скулений, як великий грішник, сидів на крайчику стола і ждав, коли закінчаться ці муки. Ніхто не звертав на мене уваги, ніхто не говорив, навіть не завважував мене. І може через це найбільше боліло мале серце утікача.

В мойого господаря було 12 коров і пара здорових коней. Їх боявся я, як вогню, тому господар ходив сам біля них, а для мене залишив корови, телята, свині.

А спав я в стайні, над свиньми. (Постіль спеціяльно для наймита, під стелею, щоб тепло.)

Було в цього багатія двоє дітей: дочка, старша два роки за мене і 8-літній хлопець. Вони знали, що я бувший ґімназистик, тому мабуть й любили мене. Хлопчик крав в хаті хліб і сало, та виносив мені, а дочка, гарна-струнка дівчина тихцем викрадалася з хати і, як не бачили батьки, виривала з моїх закостенілих рук сокиру та рубала за мене дрова. А як я з боязни перед її батьком просив не робити цього, вона переставала рубати, зверталася до мене своїм здоровим-рожевим личком, гладила теплою рукою по мойому обличчі і задихуючись ласкаво казала:

— Ех дурнику ти мій, дурнику! Гарний ти і бідний... Жаль мені тебе...

І знову спішно, завзято рубала букові поліна.

А я стояв і не розумів її. Але щось гарне, прекрасне леліяло мою молоду-бідну душу. Ніжне і тепле слово гарної дочки мойого господаря було для мене в холодній дривітні правдивим щастям, казкою. Я добрими очима дивився на її жваву, гнучку постать і забував про все. А як вона, ціла червона і задихана кидала сокиру, поправляла чорне вугільне волосся і казала:

— Ну, тепер поноси в хату хлопчику і — мовчи, — а сама утікала, на мене находив безмежний сум. Я почував себе таким страшно самітним і бідним! Плакати хотілося...

Якось вечером, як я в кутку вечеряв під стіною, дівчина, що була ученицею шестої кляси, жалілася батькові, що вона не вміє написати української задачі. Батько, (укінчений ґімназист старої школи), перечитав тему, подумав, здвигнув плечима і не сказав нічого. Тоді несмілим голосом озвався я.

— Я вам напишу...

Всі оглянулися. В очах хозяйки блиснув вогник іронії, батько теж скривився, а дівчина зас'яла з радости.

— Напиши!

Я перечитав тему:

"Шевченко і характеристика його творів".

Батьки здивовано здвигнули плечима, дівчина сіла край стола задивлена в мене, а я — маловартісний-покірний наймит цілої родини, взявся за роботу. В той вечір я вперше глибоко до найтемніших нетрів душі відчув ґеніяльну творчість Шевченка. Дрожачою рукою перелистовував "Кобзаря" і бачив себе то скуленим Яремою, то вільним козаком на вороному коні. Було далеко по півночі. З другої кімнати досить сердито накликував господар йти спати. А мені чомусь причувалося:

Герш ту хамів сину!
Подай патинки господини...

Дівчина не спала. Сиділа край стола і ждала. А як я віддав її готову працю, то побачив в її добрих очах сльози. Без слова, бистро, схватила вона мою потріскану на морозі руку і наклонившись — міцно поцілувала.

Я вибіг з хати і ще довго-довго втирав мішком заплакані очі на високій постелі над свиньми. Тоскно було, тяжко, і — любо.

А за два дні дівчина хвалилася, що її задача найкраща з усіх.

Найбільшою мукою для мене було напувати худобу. Криниця була далеко, в долині і я мусів носити воду під гору, крутою стежкою. Руки примерзали до відер, сили опускали.

(Далі буде).

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ

найновішу книжку відомого пролетарського письменника М. ІРЧАНА

КАРПАТСЬКА НІЧ

що недавно вийшла з друку? Якщо немаєте її ви самі, або ваші знайомі, то постарайтеся купити, а будете мати корисну книжку в хаті. Не тратить вона вартости навіть тоді, як ви перечитаєте її. Це довша повість з воєнних часів в Галичині і з життя робітництва в Америці. Коли читаєте, то не можете так довго відірватися від книжки, доки не перечитаєте до кінця.

Письменник М. Ірчан сам пережив війну і вірно описує всі ті страшні події в старому краю. Читаючи "Карпатську ніч" ви рівночасно багато вчитеся і то в найбільш приступний спосіб, бо ціла книжка написана незвичайно зрозумілою мовою. Надрукована вона на найкращому папері, окладинка з артистичним малюнком в двох кольорах.

КУПІТЬ, А НІКОЛИ НЕ ПОЖАЛІЄТЕ! РОЗПОВСЮДНЮЙТЕ СКРІЗЬ ЦЮ КНИЖКУ.

Висилаються книжки за попереднім надісланням грошей. ЦІНА 50 ЦЕНТІВ ЗА КНИЖКУ.

Замовлення з грішми посилати на таку адресу:

Ukrainian Labor News
Cor. Pritcard & McGregor
Winnipeg, Man.